

מחודדים

ת"ר ושננתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפ"ך (קידושין ל.)

סיכומי דף היומי
 מערכת: 073-249-0403
 sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ
הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
274/5

נדרים דף פ"א . יום שב"ק פרשת שמות כ"א טבת תשפ"ג

דף פ"א - ע"א

שלחו מארץ ישראל לבבל שלשה אזהרות: בתכבוסת ורחיצה, ובלימוד תורה בחבורה - שמחודדים זה את זה, ובבני עניים ללמדם תורה - שמהם תצא תורה.

על פי רוב אין בניהם של תלמידי חכמים בני תורה - לרב יוסף: שלא יאמרו ירושה היא להם. לרב ששת בריה דרב אידי: שלא יתגאו על הציבור. למר זוטרא: משום שמתגאים על הציבור. לרב אשי: משום שהם קורים לבני אדם 'חמורים'. לרבינא: מפני שאין מברכים על התורה תחילה.

'על מה אבדה ארץ' - דבר זה נשאל לחכמים ולנביאים ולא פרשוהו, עד שפירשו הקדוש ברוך הוא בעצמו - על שלא בירכו בתורה תחילה, שלא עסקו בה לשמה ולכן לא הייתה חשובה בעיניהם כל כך שיהא ראוי לברך עליה.

'ומגרשיהם יהיו לבהמתם ולרכושם ולכל חיתם' - רבי יוסי דרש 'חיתם' - כביסה, שהיא צורך החיים, שאין לומר שהכוונה ל'חיות' - שחיה בכלל בהמה ונכללים ב'לבהמתם'.

דף פ"א - ע"ב

מניעת רחיצה וקישוט אם יכול להפר לרבי יוסי משום 'בינו לבינה' - לרבי אדא בר אהבה מפר, שהבעל מקפיד על כך, וסייעה הגמרא לדבריו מברייתא. לרב הונא אינו מפר.

דברים שיש בהם עינוי נפש - מפר בין אם הוא בינו לבינה ובין בינה לבין אחרים, אין בהם עינוי נפש:

אם הם בינו לבינה - מפר, בינה לבין אחרים - אינו מפר. קונם פירות עלי - יש בו עינוי נפש, ולכן מפר בין אם אסרה פירות בעלה (שיש בזה משום בינו לבינה), ובין אם אסרה פירות אחרים. קונם שאיני עושה לפי אבא, לפי אחיך, לפי אחי - אינו יכול להפר, וכן שלא אתן תבן לפני בהמתך ומים לפני בקרך [אם הכניסה לו ד' שפחות, שאין משועבדת לכך]. שלא אכחול ואפקוס - יפר, לרבי יוסי משום בינו לבינה, ולחכמים משום עינוי נפש. שלא אציע מיטתך, שלא אמזוג לך הכוס, שלא ארחוץ פניך ידיך ורגליך - אין צריך להפר, שמשועבדת לו לכך [אפילו הכניסה לו ד' שפחות], לרבן גמליאל - אף שהנדר לא חל, יפר מדרבנן, שלא תקל בנדרים ותעבור על כל יחל.

אמרה לבעלה: 'הנאת תשמישי עליך' - כיון שמשועבדת לו אין הנדר חל וכופה ומשמשתו, 'הנאת תשמישך עלי' יפר, שאין מאכילים את האדם דבר האסור לו.

'לא יחל דברו' - לרבן גמליאל אפילו אינו נדר גמור אלא דיבור בעלמא, כגון שנדרה מדבר שמשועבדת לבעלה, צריכה הפרה מדרבנן [והסמיכוהו על פסוק זה], שלא תנהג קלות ראש בנדרים גמורים. וכן דברים המותרים ואחרים נהגו בהם איסור הרי הם להם כדברים אסורים ואסור לנהוג בפניהם היתר. [ולכן אם נהג אדם שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין בזמן מיוחד, ורוצה לשתות יין או לאכול בשר באותו הזמן, צריך היתר].

'לא יחל דברו' - אין חכם מתיר נדרי עצמו. [וכן נדרי אשתו שבינה לבין אחרים ואינם עינוי נפש. אמר: קונם הנאתי על בני עירי - אינו נשאל לזקן מבני העיר, הנאת בני עירי עלי - נשאל לזקן מבני העיר].

ADVICE
 למשכנתאות

יסודי חסכוני היימיש

הגליון בחסות:

מאיר כץ 052.712.6278 \ Advice7171@gmail.com

אדוויס-הרבה יותר מיעוץ

דף פ"ב - ע"א

הדירה עצמה מהנאת תשמיש המיטה שלרבי יוסי היינו בינו לבינה, איבעיא אם חכמים חולקים וסוברים שעינוי נפש הוא, ומועילה הפרתו גם לאחרים, או שמודים לרבי יוסי ורק בינו לבינה הוא, ומפר רק לעצמו. [להלכה: לר"ן לא נפשטה האיבעיא ולחומרא, וחולק על הסוברים שנפשטה לקולא שמפר גם לאחרים].

מה ששינינו במשנה: 'אמר רבי יוסי אין אלו נדרי נפש', וחוזר ומסיים 'דברי רבי יוסי' בא ללמד שכל המשניות בפרק זה הם שיטת רבי יוסי, ולכן גם מה ששינינו 'נטולה אני מן היהודים יפר חלקו ומשמשותו' שמשמע שהוא רק בינו לבינה ולכן מפר רק חלקו, אין ראיה שלדעת חכמים אינו עינוי נפש, שהמשנה כשיטת רבי יוסי.

כל נדרי עינוי נפש בעל מפר לאשתו, אסרה עצמה ליהנות מאדם אחד - לחכמים הוא עינוי נפש, ולרבי יוסי אינו עינוי נפש. אסרה אחר מליהנות ממנה - לכו"ע אינו עינוי נפש.

אסרה על עצמה 'פירות מדינה זו' או 'פירות חנוני זה' - לחכמים יכול להפר, שיש בו עינוי נפש אף שיכולה ליהנות ממקום אחר, ומה ששינינו במשנה שאינו יכול להפר היינו משום שכל המשניות בפרקנו הם שיטת רבי יוסי, ולרבי יוסי אינו עינוי נפש אלא כשאינה יכולה ליהנות משום מקום.

דף פ"ב - ע"ב

נדרה משתי ככרות ואחד יש בו משום עינוי והשני לא - לרב יהודה אמר שמואל: מתוך שמפר למתענה מפר לשאינו מתענה [ואף אם הפר סתם מותרת בשתייהם], ש'אשה יפרנו' משמע כל הנדר, ואם יפר רק מקצתו אף החלק שהפר אינו מופר שאין הפרה לחצאים, וממילא מפר כולו כיון שיש בחלקו עינוי נפש. [אמנם היינו רק בנדרי עינוי נפש שמפר מחמת עינוי שלה, אבל נדריים שמפר משום בינו לבינה, שההפרה היא מחמת קפידתו - מפר רק מה שנוגע לו]. לרבי יוחנן - מפר רק למתענה, ואף שאין הפרה לחצאים, די בכך שמפר מה שיכול להפר - החלק שיש בו עינוי נפש. (ללישנא בתרא - רב אסי הסתפק בזה, ופשט לו רבי יוחנן שמפר רק למתענה).

דף פ"ג - ע"א

האשה שנדרה בנזיר והפר לה בעלה, והיא לא ידעה ושתתה יין ונטמאה למתים - אינה לוקה. ואף לאחרצן וזג שאין בהם משום עינוי מועילה הפרתו,

ואף לשיטת רבי יוחנן שאם נדרה נדר שחלקו יש בו עינוי וחלקו אין בו עינוי מפר רק החלק שיש בו עינוי - כיון שאין נזירות לחצאים, כשאמרה תורה 'יפרנו' משמע כל הנזירות.

אין קרבן לחצי נזירות - שאם הפר לה בעל באמצע ימי נזירותה ונתבטל הימים הבאים, אינה מביאה קרבן עבור מקצת מנין נזירות שמנתה כבר, אבל אם נטמאה ואחר כך הפר לה מביאה חטאת עוף, כיון שהוא קרבן קל שבא גם על ספק ואינו נאכל, מביאתו גם על חצי נזירות.

דף פ"ג - ע"ב

האשה שנדרה בנזיר ונטמאת ואחר כך הפר לה בעלה אינה לוקה, שמועיל הפרתו גם מלטמא למתים, שיש במניעתה עינוי נפש, שמי שמספיד ובוכה וקובר אחרים, גם לו יעשו כן, וכאמור 'והחיותן אל לבו'. [מה שלא אמרו שמועילה ההפרה מחמת שאין נזירות לחצאים: א. איסור הטומאה אינו תלוי בנזירות, שהרי נזיר שמשון מותר להיטמאות. ב. רצו לומר האמת שיש בזה עינוי נפש, ונפק"מ שאם נדרה שלא תלך לבית האבל, מפר לה].

משנה . קונם מה שאני נהנית מן הבריות - לרבי יוסי אינו יכול להפר, ויכולה היא ליהנות מלקט שכחה ופאה, שכיון שנאמר בהם 'תעזוב' מיותר, ולא נאמרה בהם 'נתינה', אין לבעלים בהם טובת הנאה, וממילא אינה נהנית מהם.

הטעם שאין זה עינוי נפש באסרה הנאה מן הבריות: לעולא ורב נחמן - בעל אינו בכלל בריות, וכיון שיכולה ליהנות מבעלה [אף מה שלוקח מאחרים - שאינה נהנית מאחרים אלא משל בעל] אין זה עינוי נפש. לרבא - בעל בכלל בריות, אלא אין זה עינוי נפש כיון שיכולה ליהנות מלקט שכחה ופאה. [ומה שאמרו שאם אסרה עצמה מחנווני שמוכר בהקפה בלבד הרי זה עינוי נפש - היינו בנדרה בימות הגשמים, שאז אין מצויים מתנות עניים].

מה ששינינו שיכולה ליהנות מלקט שכחה ופאה - לרבא: נשנה כטעם מדוע אין זה עינוי נפש - כיון שיכולה ליהנות מאלו.

לעולא: אמנם הטעם הוא משום שיכולה ליהנות מבעלה, אלא הוסיף התנא, שאף אם הבעל עני עדיין יכולה ליהנות ממתנות עניים. [אך אילו הייתה אסורה מבעלה הרי זה עינוי נפש אף שמותרת באלו, שלא גרע מאסרה עצמה מחנווני המקיפו].

לרב נחמן: כוונת התנא, שאם נתגרשה נאסרת גם בהנאה מבעלה שגירשה, ומותרת רק בלקט שכחה ופאה. [שלדעת הבבלי בלשון בני אדם נכללים כל אלו שיהיו בכלל זה, אף שבשעת הנדר לא היו בכלל. אמנם לדעת הירושלמי תלוי הדבר במחלוקת רבי ישמעאל ורבי עקיבא (להלן דף פ"ט) אם הולכים אחר שעת אמירת הנדר או אחר שעת חלות].

דף פ"ד - ע"א

מה ששינינו באומרת 'נטולה אני מן היהודים', יפר חלקו ותהא משמשתו ותהא נטולה מן היהודים, הרי שגם הבעל הוא בכלל הנדר, היינו גם לסובר שב'איני נהנה מן הבריות' אין הבעל בכלל - שכאן מוכח שנתכוונה לאסור את עצמה מבעלה, שהרי רק הוא מותר לה.

שינינו במשנה שהנודרת מן הבריות יכולה ליהנות מלקט שכחה ופאה, ומשמע שבמעשר עני אסורה, ובברייתא שינינו שמותרת גם בזה לרב יוסף: תנא דברייתא הוא רבי אליעזר, הסובר שאין אדם צריך לקרות שם על מעשר עני של דמאי, והיינו משום שסובר שאין מעשר עני טובל [שאינן תערוכות חמור הוא עצמו שמותר לכל], ולכן גם אין טובת הנאה במעשר עני, וממילא אם נוטלת המעשר אינה נהנית משל אחרים. ומשנתנו כדעת חכמים הסוברים שגם בדמאי קורא שם ואין צריך להפריש, שהוא טובל [כנדרש מהפסוק 'לא תוכל לאכול בשעריך'], וכיון שטובל טובת הנאה שלו, ואסורה ליהנות מכך.

לאביי: לכו"ע מעשר עני טובל, אלא רבי אליעזר סובר שלא נחשדו עמי הארץ על מעשר עני, כיון שיכול להפקיר נכסיו ולהיות עני וליטול המעשר עצמו, ושוב יחזור ויזכה בנכסיו, ולחכמים נחשדו, שירא להפקיר נכסיו, שמא יזכו בהם אחרים.

לרבא: משנתנו במעשר עני המתחלק בתוך הבית [היינו בימות הגשמים], שטובת הנאה שלו ואסורה ליהנות, ובברייתא במעשר עני המתחלק בתוך הגרנות [היינו בימות החמה], שאין טובת הנאה שלו, ומותרת בו כמו בלקט שכחה ופאה.

דף פ"ה - ע"א

הגונב טבלו של חברו ואכלו - לרבי: משלם לו דמי טבלו, לרבי יוסי ב"ר יהודה: משלם לו רק דמי חולין שבו, ולא דמי תרומות ומעשרות שיש בהם. וטעמם: לרב הושעיא - לרבי, טובת הנאה שיש לבעלים בתרומות ומעשרות ממון היא [ואמנם אינו משלם כל דמי התרומות ומעשרות, אלא את חלק טובת הנאה שבהם], ולרבי יוסי ב"ר יהודה, טובת הנאה אינה ממון. הגמרא דוחה - אפשר שלכו"ע טובת הנאה אינה ממון, וטעמו של רבי שקנסו לגנב. ואפשר שלכו"ע היא ממון, וטעמו של רבי יוסי בר"י שקנסו לבעלים על שהשהו טבל שאינו מתוקן.

שינינו ברישא של המשנה: 'קונם כהנים לזים נהנים לי, יטלו על כרחו' - משמע שטובת הנאה אינה

ממון, ובסיפא שינינו: 'כהנים ולזים אלו, יטלו אחרים' - משמע טובת הנאה ממון.

לרב הושעיא: רישא רבי יוסי ב"ר יהודה, הסובר שטובת הנאה אינה ממון כנ"ל, וסיפא רבי, הסובר שטובת הנאה ממון.

לרבא: טובת הנאה ממון, וברישא כיון שאין תרומה ראויה אלא לכהנים, ואסרה על כולם, הפקיר טובת הנאה שיש לו בה, וממילא מותרים בה. [וכן האוסר נכסיו על עצמו, יכולים אחרים ליטול בעל כרחו, שהם כהפקר, ואף שיכול להשאל על נדרו - לרשב"א: אין חוששים לכך, ואמנם אם נשאל על נדרו אחר שזכו בהם אחרים צריכים להחזירם לו, לר"ן: כיון שזכה בהם בשעה שהיו כהפקר, גם אם שאל על נדרו אין מועילה השאלה להפקיע קנינו שקנה מן ההפקר].

משנה . קונם מה שאני עושה לאבא, אביך, אחי אחיך - אין הבעל יכול להפר, שאין אלו נדרי עינוי נפש, ולא בינו לבינה.

קונם מה שאני עושה לפיך - לת"ק: אין הבעל צריך להפר, שאין הקונם חל כיון שמשועבדת לו, בין למעשה ידיה ובין להעדפה. לרבי עקיבא: יפר, שמא תעדיף, ואינה משועבדת לו להעדפה [ויכול להפר - שהוא בינו לבינה]. לרבי יוחנן בן נורי: משום העדפה אינו צריך להפר, שמשועבדת לו, אך צריך להפר שמא יגרשנה, ואז יחול הנדר, ותהיה אסורה לחזור לו, שאי אפשר ליזהר שלא ליהנות ממנה. [ולת"ק - אין הנדר חל כשיגרשה, שלא בא לעולם בשעת הנדר, או סובר שאכן אז יחול הנדר, אך ההפרה לא תועיל לו על זמן זה].

דף פ"ה - ע"ב

המקדיש מעשה ידי אשתו - הרי זו עושה ואוכלת. [לרב הונא - אף במעלה לה בעלה מזונות ומעשה ידיה שלו, שיכולה לבטל הקדשו ולומר איני ניזונת ואיני עושה. לחולקים על רב הונא - מדובר באינו מעלה לה מזונות, ולכן מעשה ידיה שלה]. והמותר: לרבי מאיר - הקדש, ואף שאין בעלה מעלה לה מעה כסף, ואין המותר שלו, מ"מ יורשה לאחר מיתתה, ואז חל ההקדש, שסובר אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם, לרבי יוחנן הסנדלר - חולין, שאין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם.

שמואל פסק כרבי יוחנן בן נורי שהמקדיש מעשה ידי אשתו יפר, משום שהנדר חל אחר שיגרשה, ומשמע שפוסק שאדם מקדיש דבר שלא בא לעולם, ומאידיך פסק כרבי יוחנן הסנדלר שבעל שהקדיש מעשה ידי אשתו אינו הקדש אף כשיורשה לאחר מיתתה, שאין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם. ותירצו האמוראים: רב יוסף: שאני קונם מהקדש, שהרי יכול לאסור פירות חברו עליו אף שאין מקדיש דבר שאינו שלו, לכן יכול גם לאסור דבר שאינו בעולם בקונם. והקשה אביי: גם בקונם צריך

שיהא אחד מהם ברשותו - או האדם או הפירות, אבל כאן דומה לאוסר פירות חבירו על חבירו, שמעשה ידיה אינם שלה, ועדיין לא נתגרשה. [המשך הסוגיא בדף הבא].

נדריים דף פ"ו. יום ה' פרשת וארא כ"ו טבת תשפ"ג

דף פ"ו - ע"א

המשך ישוב הסתירה בדעת שמואל בדין הקדש וקונם בדבר שלא בא לעולם:

רב הונא בריה דרב יהושע: בקונם מדובר באומרת יקדשו ידי לעושיהם, שהידיים הם בעולם, ואומרת בפירוש שיקדשו לכשאתגרש. ואמר רב אילא: שדומה לאומר 'שדה זו שאני מוכר לך לכשאקחנה ממך תקדש', שקדושה.

הקשה ר' ירמיה: שם בידו להקדישה עכשיו, וכאן דומה לאומר 'שדה שמכרתי לך לכשאקחנה ממך תקדש'. [ורב אילא סבר שאינו דומה לזה, שבמכירה, השדה והפירות יצאו לגמרי מרשותו, מה שאין כן באשה, גופה בידה לעולם, אלא שמזכה מעשה ידיה לבעלה בכל יום, ולכן דומה ל'שדה זו שאני מוכר'. ואף שבשדה יש מעלה שבידו כעת להקדישה, מאידך יש מעלה לאשה, שבשדה יש זמן בין שעת הקדשו לחלות ההקדש שיוצאת מרשותו לגמרי, מה שאין כן האשה לעולם גופה בידה. ור' ירמיה הקשה, שמא העיקר הוא האם בידו עתה להקדיש או לא. ולכן קונם האשה דומה ל'שדה זו שמכרתי'].

רב פפא: כיון שגופה בידה, דומה לאומר 'שדה זו שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך תקדש'.

רב שישא בריה דרב אידי: אינו דומה לשדה הממושכנת בסתם, שבידו לפדותה [וכל שבידו לעשותו אינו נחשב מחוסר מעשה], מה שאין כן אשה אין בידה להתגרש מבעלה, אמנם דומה ל'שדה זו שמשכנתי לך לעשר שנים לכשאפדנה ממך תקדש', שקדושה.

רב אשי: אינו דומה למשכון לזמן, שהרי בידו לפדותה אחר עשר שנים, מה שאין כן אשה אין בידה להתגרש. אלא קונם דינו כקדושת הגוף שמפקיע שעבוד, ואכן חל הקונם מיד ונאסר בעלה בהנאתה, ומה שאמר רבי יוחנן בן נורי שצריך להפר 'שמא יגרשנה' ואז תיאסר עליו, כוונתו, שאף אם נאמר שכל זמן שהיא תחתיו לא חל הקונם משום שהאלימו חכמים לשעבוד הבעל ועשאוהו כלוקח גמור ולא רק כשעבוד בעלמא, מ"מ יחול הקונם לאחר שיגרשה, שכיון שמעיקר הדין חל הקונם גם כעת, הרי זה כאוסרת כדבר שבא לעולם.

דף פ"ו - ע"ב

הקדש חמץ ושחרור מפקיעין מידי שעבוד. [לרש"י דווקא קדושת הגוף, לר"ת גם קדושת דמים].

משנה. הפרה בטעות הפרה אינה הפרה, וכגון שנדרה אשתו וסבור שנדרה בתו, נדרה בתו וסבר שנדרה אשתו, והפר - אינה הפרה, שנאמר 'יניא אותה' - דווקא. וכן אם נדרה בנזיר וסבר שנדרה בקונם, קונם וסבר שנדרה בנזיר, נדרה מתאנים וסבר שנדרה מענבים, מענבים וסבר שנדרה מתאנים, והפר - אינה הפרה. [וכן הקמה בטעות אינה הקמה, שנאמר 'כי חריש לה' -

בדווקא. וכשם שאין מפר לשתי נשיו כאחת - שנאמר 'אותה', כך אינו מקיים להם כאחת - שנאמר 'לה'].

נדריים דף פ"ז. יום ו' פרשת וארא כ"ז טבת תשפ"ג

דף פ"ז - ע"א

קרע קריעה על המת בטעות - לא יצא ידי קריעה, שנאמר 'על שאול ועל יהונתן', לכן אם אמרו לו מת אביו וקרע, ואחר כך נמצא שהוא בנו, או שהיה אחד משבע קרוביו חולה ונתעלף, וכמדומה שמת וקרע, ורק לאחר כן מת לא יצא ידי קריעה.

קריעה בטעות אינה קריעה דווקא באמרו לו בפירוש שמת אביו ובאמת מת בנו, אבל אמרו לו סתם שמת אחד מקרוביו, והוא סבור שהוא אביו וקרע עליו, ונמצא שהיה בנו - יצא.

תוך כדי דיבור כדיבור - ולכן אם קרע בטעות על אביו בשעה שמת בנו, או שקרע על חולה שנתעלף ואחר כך מת, אם בתוך כדי דיבור לקריעתו נודע לו שבנו הוא המת, או שתוך כדי דיבור מת החולה שקרע עליו - יצא ידי קריעה. וכן בהפרה או הקמה, אם הקים או הפר בחשבו שנדרה בתו ונודע שאשתו נדרה, או להיפך, או שטעה במה נדרה, אם נודעה לו האמת בתוך כדי דיבור - מועילה הפרתו או הקמתו.

אין אומרים תוך כדי דיבור כדיבור: במגדף, ובעובד עבודה זרה [שאמר לע"ז אלי אתה, וחזר בו תוכ"ד], והמקדש והמגרש שחזרו בהם תוך כדי דיבור. [לר"ן: שמה שיכול בכל מקום לחזור תוך כדי דיבור הוא משום שלא גמר בדעתו בשעת מעשה, ודעתו שיוכל לחזור בו תוך כדי דיבור, אבל בדברים אלו החמורים אין אדם עושם אלא בהסכמה גמורה. לרמב"ן בשם ר"ת: תוך כדי דיבור כדיבור תקנת חכמים היא, כדי שתלמיד הקונה מקח ופגע ברבו יוכל ליתן לו שלום, וחכמים השוו מידותיהם בכל הדברים חוץ מדברים הנ"ל].

דף פ"ז - ע"ב

משנה. אמרה: קונם תאנים וענבים אלו שאני טועמת - לרבי ישמעאל ורבי עקיבא: קיים לתאנים - כל הנדר קיים, שנאמר 'יקימנו' - 'יקום ממנו'. הפר לתאנים - לרבי ישמעאל: אינו מופר לענבים [וללשון אחר בר"ן אף לתאנים אינו מופר], לרבי עקיבא: כולו מופר, שהוקשה הפרה להקמה. לחכמים: בהפרה רק מה שהפר הפר, וכשם שבהפרה כך, גם בהקמה רק מה שקיים קיים. [וללשון אחר: כשם שהפרה במקצת אינה הפרה כלל, כך גם הקמה במקצת אינה הקמה כלל].

אמרה: קונם תאנה שאני טועמת וענבה שאני טועמת - שני נדרים נפרדים הם, ולכו"ע אם הפר או קיים אחד מהם יכול לקיים או להפר השני [אך יכול להפר שניהם יחדיו]. אמרה: 'קונם שאני טועמת לא תאנה ולא ענבה', ולא אמרה 'שאני טועמת' מיוחד לכל אחד - לרבי שמעון הסובר בחמשה שתובעים אותו ואמר 'שבועה שאין לך בידי ולא לך' וכו' שבועה אחת היא, כיון שלא הזכיר לשון שבועה לכל אחד, גם כאן נדר אחד הוא. ולחכמים החולקים על רבי שמעון, גם כאן שני נדרים הם.